— I-o spun, răspunse imitația de broască țestoasă cu glas înăbușit și găunos. Ședeți aici amîndoi și nu scoateți o vorbă pînă nu isprăvesc eu!

Și așa, se așezară cu toții pe jos și nimeni nu scoase o vorbă cîtva timp. Alice își spuse în gînd: „Dacă nu începe, nu înțeleg cum va isprăvi vreodată". Totuși așteptă cu răbdare.

— Pe vremuri — începu în sfîrșit imitația de broască țestoasă, oftînd din adîncul sufletului — am fost o broască țestoasă adevărată.

După aceste cuvinte urmă o tăcere foarte lungă, întreruptă doar din cînd în cînd de cîte o exclamație care aducea cu „scîrț" din partea zgripțorului și de hohotele neîntrerupte de plîns ale imitației de broască țestoasă.

Alice era gata-gata să se ridice și să spună: „Vă mulțumesc, doamnă, pentru povestea dumneavoastră interesantă", dar cum nu-i venea să creadă că nu va urma totuși și ceva demn de a fi auzit, rămase liniștită locului, fără o vorbă.

— Cînd eram mici — urmă într-un tîrziu imitația de broască țestoasă, puțin mai liniștită, deși tot mai suspina din cînd în cînd — mergeam la școală în mare. Profesoara noastră era o broască țestoasă bătrînă și noi îi spuneam broscoi...

— Și de ce îi spuneați așa, dacă nu era broscoi? întrebă Alice.

— Îi spuneam așa pentru că ne învăța, răspunse imitația de broască țestoasă supărată. Vai, că proastă mai ești!

— Ar trebui să-ți fie rușine să întrebi asemenea prostie, se amestecă zgripțorul.

Imitația de broască țestoasă și zgripțorul ședeau foarte liniștiți și priveau la biata Alice, care simțea că era gata să intre